

LBRIS | We know
books
Raluca Poenaru

Pericol

arthur

Cuprins

CAPITOLUL 1. Pericolul verde	5
CAPITOLUL 2. Proiectul tabăra la mare	11
CAPITOLUL 3. Operațiunea Hoitul	15
CAPITOLUL 4. Peștii morți	19
CAPITOLUL 5. Partida de pescuit	25
CAPITOLUL 6. Darth Vader	33
CAPITOLUL 7. Antrenamentul de noapte	37
CAPITOLUL 8. Vaca de bucătărie	41
CAPITOLUL 9. Ștafeta	44
CAPITOLUL 10. Caracatița și zâna blondă	47
CAPITOLUL 11. Albă-ca-Zăpada	54
CAPITOLUL 12. Butoiul și scheletele	65
CAPITOLUL 13. Gașca devine echipă	71
CAPITOLUL 14. Vopseaua termocromatică	75
CAPITOLUL 15. Iubi-colți ascuțiți	78
CAPITOLUL 16. Ușa vopsită	80
CAPITOLUL 17. Ușa roz de la primărie	84
CAPITOLUL 18. Cursul de olărit	88
CAPITOLUL 19. Javra, trandafirii, mocirla și vaca	92
CAPITOLUL 20. El Zorab și poezia lunii	106
CAPITOLUL 21. Zombie, monștri și vampiri în drum spre munte	113
CAPITOLUL 22. Gheara morții	126

CAPITOLUL 23. Atacul	137
CAPITOLUL 24. Stele de foc	144
CAPITOLUL 25. Concursul de creație – curajul	150
CAPITOLUL 26. Peștele de apă dulce... la cuptor.	152
CAPITOLUL 27. Concursul de creație – ce înseamnă să fi responsabil	160
CAPITOLUL 28. Ștafeta	162
CAPITOLUL 29. Mascota stelară	170
CAPITOLUL 30. Fără pampers	174
CAPITOLUL 31. P.S.	184
CAPITOLUL 32. P.P.S.	186
CAPITOLUL 33. P.P.P.S.	189
CAPITOLUL 34. P.P.P.P.S. – promit că e ultimul :) ..	190

CAPITOLUL 1

Pericolul verde

Mi se spune Pericol și sunt un tip rău. Pe mine să nu mă luați cu de-astea, că de ce l-am pocnit pe nu știu care, că de ce i-am rupt rigla sau capul, că nu înghit așa ceva. Eu nu le am pe-astea cu mila. Sau cu răbdarea.

Și știți de ce sunt așa? Fiindcă, în loc să mă crească și pe mine mama, ca pe frate-meu, pe mine m-a crescut el. El, Vlad. Frate-meu. Că mama se săturase de șters la fund mucoși obraznici și prinsese un superjob. Full-time, să se mai relaxeze și ea după nebunia de acasă. Și, oricum, frate-meu e ultra-serios și matur și ea a avut încredere totală că o să aibă grijă de mine, care, catâr cum sunt pentru că semăn numai cu taică-meu, am distrus în prima mea oră la grădiniță două dosare cu mâzgăleli de-ale copiilor și-am pocnit și vreo câțiva țânci cu figuri. Ca urmare a acestui comportament disociat sau antisocial, nu mai știu exact, n-am fost acceptat în colectivitate.

După o săptămână de stat cu ultra-maturul meu frate, i-am spus mamei că îmi pare foarte rău că n-am fost cuminte la grădiniță și că vreau să mă ducă din nou. Că o să fiu copil model, o să vadă. Mama a fost șocată. S-a repezit la matur, l-a îmbrățișat și i-a dat 100 de lei!!! Știuse ea că se poate baza pe el, că uite, a reușit cu mine într-o săptămână ce n-a reușit ea în trei ani și, desigur, asta pentru că și el e tot copil și noi avem limbajul nostru special!!!

Și-acum să vă explic și vouă cum e cu limbajul ăsta așa de special al nostru, al copiilor.

— Vreau la desene, am zis eu în primul minut în care am rămas singur cu balaurul.

— Dispari la tine-n cameră! Mă uit la Formula 1! a sărit maturul.

— Vreau la DESENE! am urlat eu, să mă impun, să-i arăt cine-i șeful.

— BĂ! Dacă n-o tai în secunda asta la tine în cameră, te închid în baie și stai acolo cu lumina stinsă până la loc comanda!

— Bine, am lăsat-o eu mai moale. Atunci dă-mi tableta.

— N-ai tu față de tabletă! Mamăăăă, pfoaa, ia uite-l, frate, pe Lewis. I-a pus în cap pe ăștia!

— Mi-e foame! am schimbat eu tactica.

— Nu ți-e nicio foame! La masă nu mănânci nimic! Îți dă mama cu lingurița! Ia mai taci din gură! Ia uite-l, băi, cum se duce! Pfuuu, în trei runde e campion!

— Vreau biscuiți!

— Băi, nu-nțelegi să încetezi? Vrei să te bag în baie? Vrei să-ți sting lumina?

Până la urmă m-am prins și eu că trebuie să încetez, adică să stau la mine în cameră și să nu vreau nimic, ca să nu-mi fie stinsă LUMINA. Mi-a luat o săptămână să-nțeleg asta. Dar partea bună e că mi-a venit și o idee salvatoare. GRĂDINIȚA! Doar așa puteam scăpa de ultra-responsabilul meu frate.

La grădiniță am fost mult mai atent ca prima dată. Nu de alta, dar nu puteam risca să mă respingă iar colectivitatea și să mă trimită acasă, la matur. În prima zi i-am strâns pe toți piciumegii într-un colț și i-am întrebat scurt:

— Băi, care-i șeful aici?

Au amuțit cu toții. Unul mai slăbuț s-a pus pe plâns, nu știu de ce, că doar nu-l pocnisem, nu-i luasem jucăriile, nu nimic. Trebuia să-l liniștesc. Și încă urgent, să nu apară vreo educatoare de pe undeva. Deși bănuiam eu că dacă ne-au lăsat singuri, bârfesc

sau cafelesc, una din două sau amândouă, cum zice maică-mea. Deci, nu se deranjează pentru fleacuri.

— Ssst! Gura! Dacă termini cu smiorcăiala te iau in gașca mea. Și-ți arăt și PERICOLUL VERDE.

— Nu vleaaaauuu! Mi-e flică de pelicol veldeeee...
Arătarea urla continuu.

— Pericolul verde e super tare! Dar dacă nu termini, îți arăt PERICOLUL ROȘU și abia atunci o să ai de ce plânge!

Gata. A tăcut. O fi ajutat și pasul amenințător pe care l-am făcut spre el, nu știu. Important e că a tăcut.

— Așa, bun. Deci. Care-i șeful aici?

— Ai spus că ne alăți pelicol velde... s-a smiorcăit puștiulache cu moaca feștelită de plâns.

De frică să nu se pună iar pe urlat, i-am îngrămădit pe toți sub o masă lungă, acoperită cu o mușama verde semitransparentă care atârna până aproape de podea. I-am pus să stea într-un capăt și să nu se miște dacă nu vor s-o sfeclească. M-am dus la celălalt capăt, m-am urcat pe masă și m-am atârnat cu capul în jos.

Am uitat să vă spun că eu am părul lung, așa, până la umeri. Maică-mea și-ar fi dorit o fetiță, dar n-a avut parte, așa că a hotărât să-mi lase mie părul lung. La început am fost distrus, dar pe urmă am văzut că am o groază de beneficii din treaba asta.

Fac vreuna mai lată – ea face scandal; trece la pedepse – trec și eu la amenințarea cu tăiatul pletei. Dar să revin. M-am atârnat cu capul în jos și-am început să-mi scutur coama. La început mai ușurel, pe urmă din ce în ce mai tare, cum am văzut eu în videoclipurile cu Dark Horror la care se uită frate-meu. Așa că am zis că ar fi bine să și cânt oleacă de metal, să fiu mai convingător. Și-am început să zbier cât mă ținea gura:

— HUOOOOOOO! HUOOOOOOOOO!!! HORROO-
OOOOOR! DAAARK HORROOORRR!!!

Probabil că umbra mea bălăngănindu-se, cu nuanțe de verde – tip extraterestru – de la la mușama, împreună cu părul care mătura pe jos, toate dublate de răcnetele fioroase, i-au băgat în sperieți și pe copilașii de sub masă, care au început brusc să urle, și pe educatoare, care au năvălit pe uși cu ceștile în mâini, deci, da, mi s-a confirmat bănuiala, stăteau la cafele. Sigur că m-am speriat și eu de hărmălia bruscă și am căzut. Direct în cap, normal. Ca să nu ies în evidență, am hotărât să mai rămân lat pe podea până când se mai liniștesc spiritele. Am așteptat ce-am așteptat, dar mi s-a părut că durează prea mult agitația și m-am prins că era din cauza mea. Ar fi sunat la 112, dar nu se hotărau cum să explice că în timp ce bârfeau și cafeleau, un copil și-a rupt gâtul și

a leșinat. Așa că am profitat de situație pentru a-mi arăta generozitatea înnăscută și am înviat.

Nu numai că am fost ales șef pe loc (de către puști), ci am devenit și erou (pentru puști și doamne). Așa, dintr-odată. Numai urlătorul mic s-a trezit după o vreme să mă întrebe cum e „pelicol losu“. L-am lămurit repede că roșu vine de la sânge când faci buba și n-a mai vrut să știe nimic.

Treaba e că de la povestea asta mi-a rămas numele de Pericol. Ceea ce nu e chiar așa de rău. Ba e foarte bine dacă stau puțin să mă gândesc. Cum ar fi fost să mă strige puștimea „Măduvă“, ca pe colegul nostru care a pretins că n-a scris nimic la lucrare la matematică, nu pentru că n-ar fi știut, ci pentru că n-a mai avut MĂDUVĂ în creion și n-a vrut să ceară, să nu deranjeze ora! Sau „Pejte“ cum îl strigă toată școala pe săracu' Marcel de la blocul P16 fiindcă ta-su e vânzător de pești colea pe colț, la Coasta de Azur. Sau, și mai grav... cum ar fi fost să mă strige Eugen??? Adică așa cum mă cheamă de fapt? Mai lipsea să am și o pereche de ochelari și eram gata, terminat. Deci grădinița e un lucru bun.

CAPITOLUL 2

Proiectul tabăra la mare

Dar, mă rog, grădinița a fost demult. A trecut, s-a vindecat și locul! Am nouă ani deja, nu mă mai încurc cu jocuri de copii... Acum am alte planuri. Ca de exemplu să prind tabăra gratis la mare pe care o dau ca premiu ăștia de la noi, de la clubul de fotbal. Și să-l snopesc pe înfumuratul ăla de Luca de la D care face tenis și pe deșteptul. Că nu-i nimic de capul lui. Și nici tenis nu știe, mi-a spus mie un prieten de-al meu care le are pe-astea cu sportul.

Oricum, cu Luca mai văd eu pe parcurs cum stă treaba. Important e să pun la punct o strategie de atac pentru tabără. Două săptămâni singur la mare, vă dați seama! Merită orice efort! Fără „Hai, sculară, e 7, pierdem ultravioletele“, fără „Mănâncă-ți cerealele, vrei să te constipi?“, fără „Fă duș, ce faci, stai cu nisipul în fund?“, fără „Întâi dăm cu cremă, apoi stăm 15 minute la soare, pe urmă intrăm în apă, dar numai dacă nu e rece“, fără reguli și pedepse și negocieri și iar pedepse.

Și, cum sunt un om de acțiune, mă pun pe treabă. Joi, la club, mă duc direct la Bășică, antrenorul nostru, să aflu câte tabere gratis sunt și pentru cine anume. Amabil cum e, mă lămurește imediat că sunt puține spre deloc, dar că n-am eu treabă, că sigur nu sunt pentru mine și că s-o tai de urgență să dau cu șutul în bășică și să nu-l mai bat la cap cu prostii.

„Așa, deci... Hmm, Pericol, pune-te pe treabă! Aici e de tine!“, mormăi eu pentru mine, deja plin de nervi.

Din păcate nu pot să sar la Bășică să-i trag una la meclă cum ar merita. Mi-e că se supără maica-mea și face AVC, cum amenință mereu când se supără maxim. Nu știu ce e ăla AVC și nici nu vreau să aflu pe pielea mea. În afară de asta, Bășică e și foarte puternic, doar e antrenor de fotbal, nu? Dacă-l prind pe picior greșit, poate se enervează și pe urmă, gata, s-a zis cu tabăra. Doar el trebuie să semneze lista cu taberiști.

Nu-i nimic. Un șut în fund e un pas înainte, cum le zic eu ălora pe care-i mai cârpesc uneori, dar cu care sunt prieten, totuși. Mă repleiez. Mă tacticizez. Mă duc la nea Ilie. Sau McPraf cum îi mai spun eu. El face curat la clubul de sport. Și face și regulile. Dar pe el trebuie să-l iau tactic. Cu el nu se poate

discuta așa, ca de la bărbat la bărbat, cum merge cu Bășică.

— Buna ziua, nea Ilie. Cum mai merge treaba?

— Ia te uită câtă politețe la el! Ce-i, Pericol? Ai dat de vreo belea?

— Cine, eu? Nuuu...

— Și vrei să dai?

Așa e mereu McPraf, cu figuri... Dar știi eu cum să-l iau.

— Nu, nea Ilie, cum să vreau? I-am văzut aseară pe golanii care mănâncă semințe noaptea aici pe scările clubului și mă gândeam...

— Te gândeai! Ce te gândeai? Ce, crezi că eu nu-i știu? Îi știu, dar cum mă văd, cum o iau la goană.

— Dar tot fac mizerie pe-aici, nu?

— Păi sigur că fac! Niște haimanale! Niște bagabonți! Niște antiprogresisti! Adică, înțelegi tu, din ăia care luptă contra progresului... Ore întregi fac curat după ei. Ca hoții de cai muncesc... Da' și dacă-i prind...

— Și dacă vă scap eu de ei? Ce-mi dați?

— Tu, mă? Cum să mă scapi tu de ei? Hai, plimbă ursu'.

— Dacă o săptămână întreagă nu mai găsiți coji...

— Îți dau ce vrei tu, mă, Pericol. Numai să am, râde McPraf.

— Uraaaa! Super, McPraf, vorbim luna viitoare!

— Îți dau eu praf de nu te vezi! Dispari imediat,
că pun mătura pe tine! Băi, da' obraznici mai sunt
copiii din ziua de azi!